

**Hebben we
de documentaire
'Smile and Wave'
van de Nederlandse
filmmaakster Marijke
Jongbloed al bekeken?
Die beleefde eind mei
haar première in de
marinierskazerne
in Doorn en was
daarna al twee keer
op tv te zien.**

Het filmteam van Jongbloed bezocht de Nederlandse militairen in Afghanistan en kwam terug met onthutsende beelden, geschoten voor de poorten van de Nederlands-Duitse basis in Kabul. Iedere ochtend verzamelen zich daar honderden en nog 'ns honderden Afghanen die op een baantje hopen, al is het een prutsklusje voor maar één dag. We zien ze huilend en jammerend aan de voeten van de buitenlandse soldaten liggen, tot alle die dag beschikbare baantjes vergeven zijn.

In Afghanistan zijn de buitenlandse bevrijders zo ongeveer de enige potentiële werkgevers en de door de buitenlanders geregisseerde 'nationbuilding' is de enige economische activiteit.

Aan het Iraakse front is het niet anders. De Coalitie blijft beweren dat 'enorme vooruitgang' wordt geboekt bij de nationbuilding, alsmede bij de humanitaire hulpverlening aan het Iraakse volk, maar de werkelijkheid is dat ook in Irak de lokale bevolking smekend om een baantje voor de poorten van de buitenlandse militaire bevrijders staat. Slechts een handvol van alle beloofde bouwprojecten is daadwerkelijk begonnen en van de hulpfondsen die de internationale gemeenschap voor

Is vrede

L. Polman

Irak reserveert is pas een habbekrats besteed.

De nationbuilding loopt vertraging op, bevestigen Coalitiefunctionarissen in Bagdad. Komt vooral door de beroerde veiligheidssituatie, zeggen ze. Met ruim twee dozijn buitenlandse bouwvakkers vermoord en meer dan zeventig gekidnapped, blijven de opbouwers liever zoveel mogelijk binnen de militaire poorten.

Interessant is nu, dat enkele militaire Coalitiecommandanten, die iedere dag opnieuw de werkloze Irakezen op de stoep zien drommen, oorzaak en gevolg honderdtachtig graden andersom vermoeden. Zij zeggen dat de beroerde veiligheidssituatie te wijten is aan het gebrek aan werk. Van de \$87 miljard die het Amerikaanse Congres in november j.l. voor Irak bestempelde, is bij nadere beschouwing meer dan \$60 miljard bestemd voor de eigen Amerikaanse militaire operaties, waaronder de bouw van permanente US Army bases.

Dat geld verdwijnt in de kassa's van bijna uitsluitend Amerikaanse en Europese aannemersbedrijven. Die Amerikaanse en Europese bouwvakkers inhuren om de klussen te klaren.

ete koop?

Het totaal aantal Iraakezen dat in de opbouw van het eigen land een baantje is gegund, is bij het ter perse gaan van deze *Militaire Spectator* 25,654. Dat is minder dan 1 procent van de Iraakse beroepsbevolking van 7 miljoen. Wat we op de poorten zien bonken, is de overige 99 procent. Van wie een aantal het niet meer pikt en aan het moorden en kidnappen slaat.

De veiligheidssituatie in Irak zou wel 'ns aanzienlijk kunnen opknappen als de Iraakezen veel meer dan nu zouden mogen meedoen aan de opbouw van hun eigen land, denken Amerikaanse militairen.

Ondertussen in Kabul, als alle beschikbare klussen voor die dag vergeven zijn, wordt de meute voor de poorten van ISAF wilder en wilder. In 'Smile and Wave' is te zien dat de Duitse militairen die die dag poortdienst hebben, de grootste moeite hebben om de massa in toom te houden. 'Weg! Weg' schreeuwen ze, met hun wapens in Afgaanse ruggen porrend. Intussen werpen ze blikken in Jongbloeds camera die zeggen: 'Hejje ooit zo'n zootje gezien?' Ja. Aan het Afrikaanse front van het circus van multinationale interventies gaat het al net zo als in Bagdad en Kabul. In Liberia werd

onlangs het kantoor van de eerste potentiële werkgever die zich meldde, het World Food Programme van de Verenigde Naties, letterlijk zowat platgelopen. Niet honderden, maar een paar duizend Liberianen kwamen smeken om een baan.

Toen in de menigte doden dreigden te vallen, klom één dappere VN-medewerker, een Amerikaan, bovenop de poorten om schreeuwend en zwaaiend met zijn armen de aandacht van de mensen beneden te trekken. Het lukte. 'Dank u voor uw komst!' loeide hij. 'And now: Let us pray!' Een geniale inval. 'In Afrika, als je oproept tot gebed, is het net alsof je de stekker uit een menigte trekt. Armen zakken, ogen gaan dicht en kinnen vallen devoot op borsten,' wist de Amerikaan. Gelouterd, lieten de Liberianen zich vervolgens overtuigen om netjes een rij te vormen.

Met een christelijk gebedje kom je in Bagdad niet weg, schat ik in. Al helemaal niet als het een Amerikaan is die het voorstel doet. In Irak zullen we gewoon de flappen moeten trekken.

Is vrede te koop? In een land waar 99 procent van de beroepsbevolking zijn brood niet kan verdienen, is het misschien wel zo simpel, ja.

BERICHT UIT AFRIKA